

selbart at yttre sig om dette Spørgsmaal. Men hvis Sammenheng havde været opført med f. Ex. 30,000 Rd., som jeg troer omtrent vilde svare til de sædvanlige aarlige Overskridelser, saa antager jeg det for muligt, at denne Post var bleven staaende, og derved vilde Sagen nu have været langt simplere, end den er for Diebliffet. Efterat altsaa denne Veie var forkastet, blev der kun eet Middel tilbage, naar man formelt vilde overholde Grundlovens Bestemmelser, nemlig at slaae sig igjennem ved kunstige Fortolkninger og the til Fictioner. Jeg skal ikke opholde mig ved, hvilke Former saadanne Fictioner have tilkøbt sig i andre Lande. Hos os er der to Former; den første af disse er Tillægsbevillinger. Disse kunne igjen være af to forskjellige Arter, nemlig en saadan Tillægsbevilling, som f. Ex. den af 29de December 1857, hvorved der blev bevilget 3000 Rd. til Udarbejdelsen af Sundhedsvedtægter. Et Tillægsbevillingslove blive forelagte, for Udgifterne have fundet Sted, det anseer jeg for at være aldeles i sin Orden; jeg troer ikke, at der kan indvendes Noget derimod; men dette hører til de allerfjeldneste Tilfælde i Almindelighed angaae Tillægsbevillingslovens Udgifter, der allerede have fundet Sted, efterat der allerede er afslagt Regnskab for disse Udgifter, og efterat de allerede ere komne til Behandling i Statsrevisionen. Dette Slags Tillægsbevillingslove burde i efter min Opfattelse strax have været afviste, og det er dette Punkt, hvori jeg troer, jeg afviger fra den ærede 1ste Landsthingsmand for 1ste Kreds (Andræ). Denne Opfattelse af Spørgsmaalet er ingenlunde ny; thi allerede paa det 2det Tillægsbevillingsforslag, der blev forelagt i Folkethinget, blev denne Opfattelse med megen Bestemthed og Styrke gjort gjældende af et Mindretal af det Udvalg, som var udsat til at behandle det; imidlertid gif Folkethinget ikke ind derpaa, og jeg skal derfor ikke videre opholde mig derved. Den anden Form, hvori denne Fiction er fremtraadt, er Bevillingsparagraffen. Denne Paragraphs Historie er i det forrige Møde af den ærede 3die Landsthingsmand for 10de Kreds (M. P. Bruun) saa fuldstændigt bleven gennemgaaet, at jeg ikke skal opholde mig derved. Jeg skal blot tilføie

at efter min Opfattelse bør saadanne Udgifter, som disse Bevillingsparagraffer angaae, enten opføres paa Finantsloven; forinden den endelig vedtages; eller forelægges i en Tillægsbevillingslov inden Rigsdagens Slutning, saaledes at disse Udgifter for det næste Aar kunne bevilges, forinden de forfalde. Naar man paa Grund af Omstændighederne ikke kan følge nogen af disse to Veie, mener jeg, at den eneste rigtige Fremgangsmaade er at lade Sagen gaae til Statsrevisionen. Der har igrigt slet ikke vilst sig nogen som helst Consequents i den Maade, hvorpaa Regjeringen har behandlet disse Spørgsmaal. Paa Tillægsbevillingslove har der været opført mange Poster angaaende Udgifter, der allerede have fundet Sted, medens andre aldeles analoge Udgifter slet ikke have været opførte paa Tillægsbevillingslovene. Det Samme er Tilfældet med Hensyn til Bevillingsparagraffer. Den første Bevillingsparagraf, der er foreslaaet af Regjeringen, fremkom forrige Aar, og den angif ligelede Nedttingsvæsenet. Naar derimod er der forelagt 5 Lovforslag, med en saadan Bevillingsparagraf fra Regjeringen; men det er ingenlunde Tilfældet, at Bevillingsparagraffen er optagen i alle de Love, hvori det kunde være sseet; thi i flere andre Love, der ere forelagte, naar kunde der med ligesaa megen Føie have været opført en saadan Paragraph, uden at dette dog har været Tilfældet. Det har nu ikke i nogen Samling sa tydeligt vilst sig, hvortil denne Veie, man saaledes er slaaet ind paa, vil føre, som netop i denne Samling. Vi have seet, at en Tillægsbevilling i Aar er fremtraadt aldeles utilfløret under det correcte Navn af Efterbevilling. Det var den Lov, som af Landstinget for nogle Dage siden paa en, som det forekommer mig, aldeles correct Maade blev forkastet. Men meget betænkeligere forekommer mig den mislige Stilling at være, hvori Landstinget med Hensyn til sin Lovgivningsvirksomhed overhovedet er kommet i denne Rigsdagssamling, og det netop formedelst den Opfattelse af Landstingets Stilling, der maa antages at ligge til Grund for den Tanke, som gjør sig gjældende i Bevillingsparagraffen. Jeg har idetmindste ikke kunnet see nogen anden Grund til den ganske mærkværdige Fordeling, som Regjeringen